

ужръ на този часъ отъ радостъ? и трѣба това да бѣде единственното послѣдното ми размышленіе. О море, свещено море! чуѣж гласа ти който мя призовава, тя е призовка на радостъ и утѣшеніе. Казуватъ че ты безчестишь оногось който ся ввѣрля въ обятіята ти, че твоитѣ жертвы не прѣминуватъ грозното лице на Стикса. Нека е! Азъ не искамъ да го срѣщамъ по-късно въ жгъла на мрътвѣтъ, защото ще го намѣрѣж близу при *онкзи*. И тѣй мира на забравяніето мира на забравеніе желяж азъ; Другы Елисейскы поля нѣма за сърдце жаквото моето сърдце.

Единъ отъ корабленицитъ, като бѣше между сънь и безсъніе, чу едно леко бухваніе въ вълнитѣ отъ покрыва на кораба, но надви ванъ отъ сънь, поозърнж са на горѣ на долу и, когато корабтъ слѣдуваше честито пята си, стори му са че видѣ нѣщо бѣло лежаше вързъ вълнитѣ, но мѣрваніето тутакси исчезнж и той са прѣдаде пакъ на сънь, въ който сънува че си почиваше у дома си, обиколенъ отъ любезнитѣ си.

Първата мисль на любовницитѣ, щомъ станжха отъ сънь, бѣше взаимната имъ любовь, втората имъ мисль бѣше Недія, не бы възможно да ѣж намѣрятъ, никой не бѣ ѣж видѣль слѣдъ прѣставаніето на тъмнината, по всичкитѣ жгълы на кораба не ся намѣри нито диря отъ неѣж. Таинственна отъ начало до край възнесе ся за вынжгы далечъ отъ свѣта тесалийката безоката. Главкъ и Юна останжха като нѣмы, размыслеваха за причинитѣ, приближаваха са единъ другий, защото само въ себе си намѣрваха свѣга, забравиха радостта за избавленіето си и плакаха както бы оплаквали сестра.

ГЛАВА ПОСЛѢДНЯ

ДѢТО ВСИЧКО СА СВЪРША

*Писмо отъ Главка до Салустія десеть години слѣдъ
разореніето на Помпея.*

Изъ Атина

Главкъ Салустію радовати ся

Искашь да дойдж въ Римъ да са видимъ пакъ. Не, Салустіе, по добръ ты ела да са състанемъ въ Атина. Азъ са отказахъ отъ града отъ самодържавный, и отъ метежнитѣ му, многшумнитѣ и отъ повърхностнитѣ му наслажденія. Отъ сега за вынжгы азъ рѣшихъ да